

Sygn. akt II AKa 244/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Rostankowska (spr.)

Sędziowie: SSA Jerzy Sałata

SSA Krzysztof Ciemnoczołowski

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Pankowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gdańsku del. do Prokuratury Apelacyjnej w Gdańsku Lilianny Stojek

po rozpoznaniu w dniu 20 sierpnia 2015 r.

sprawy

A. G.

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k.; art.13 § 1 k.k. w zw. z art.148 § 1 k.k. w zw. z art.157 § 1 k.k. przy zast. art.11 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku

z dnia 7 maja 2015 r., sygn. akt **II K 10/15**

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 1220 (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty za postępowania odwoławcze oraz obciąża go w części związanej z jego udziałem wydatkami tego postępowania;

IV. zwalnia oskarżonego od opłaty za postępowanie odwoławcze i obciąża go związanymi z jego udziałem wydatkami tego postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Słupsku rozpoznawał sprawę **A. G.** i wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2014r. w sprawie II K 98/13 skazał go:

1. za przestępstwo z art.148 § 1 kk polegające na tym, że dnia(...) w mieszkaniu przy ulicy (...) w S., chcąc pozbawić życia J. G. zadał jej 19 ciosów nożem w okolice szyi, tułowia i obu kończyn górnych, powodując powstanie u niej tej samej ilości ran kłutych i ciętych, w tym:

- czterech ran kłutych zlokalizowanych na szyi po stronie lewej, a kanały trzech z nich kończyły się w mięśniach szyi,
- dwóch niewielkich powierzchniowych ran ciętej i kłutej na plecach zlokalizowanych po stronie lewej,
- trzech ran kłutych umiejscowionych na prawym ramieniu, których kanały o długościach 2 cm, 4 cm i 4,5 cm kończyły się w tkance podskórnej oraz mięśniach ramienia,
- trzech ran kłutych na ramieniu lewym, przy czym kanał jednej z nich o długości 6 cm kończył się w mięśniach tego ramienia,
- dwóch głębokich ran kłutych zlokalizowanych na bocznej powierzchni klatki piersiowej po stronie lewej na poziomie IX i X przestrzeni międzyżebrowej drążących do jamy otrzewnej z uszkodzeniem w obrębie ich kanałów o długościach 16 cm i 14 cm płuca lewego, przepony oraz ściany jelita grubego,
- trzech głębokich ran kłutych pleców drążących do obu jam opłucnej, przy czym pierwszej po stronie lewej w okolicy podłopatkowej z uszkodzeniem w obrębie jej kanału o długości 12 cm płuca lewego, a drugiej i trzeciej w okolicy podłopatkowej z uszkodzeniem w obrębie kanału jednej z nich żebra VII i płuca prawego,

przy czym w następstwie doznanych ran kłutych i ciętych doszło do krwotoku wewnętrznego do lewej jamy opłucnej oraz uszkodzenia płuc w obrębie kanałów głębokich ran kłutych pleców skutkujących krwotokiem zewnętrznym, co doprowadziło do zgonu – na karę 15 lat pozbawienia wolności;

2. za ciąg dwóch przestępstw z art.13 § 1 kk w zw. z art.148 § 1 kk w zw. z art.157 § 1 kk przy zast. art.11 § 2 kk, polegających na tym, że:

a. dnia 27 września 2012r. w S. przy ulicy (...), chcąc pozbawić życia M. G. zadał mu dwa ciosy nożem powodując tym powstanie ran ciętych nosa i lewego łuku brwiowego, a nadto rany kłutej barku lewego penetrującej do lewej jamy opłucnej co skutkowało jej odma, czym spowodował naruszenie czynności tych narządów ciała na okres powyżej 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjęte przez pokrzywdzonego czynności obronne,

b. dnia 27 września 2012r. przy ulicy (...) w S., chcąc pozbawić życia Z. R. zadał mu dwa ciosy nożem powodując tym powstanie rany kłutej klatki piersiowej po stronie prawej z prawostronną odma opłucnową oraz złamaniem III żebra po stronie prawej, a nadto rany kłutej okolicy barku lewego, czym spowodował naruszenie czynności tych narządów ciała na okres powyżej 7 dni, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjęte przez pokrzywdzonego czynności obronne i pomoc udzieloną temu ostatniemu przez M. G.,

na karę 15 lat pozbawienia wolności;

Wyrokiem z dnia 7 maja 2015r. w sprawie sygn. akt II K 10/15:

na podstawie art. 91 § 2 kk i art.86 § 1 i § 1a kk połączył orzeczone wobec skazanego w pkt 1 i 2 wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 25 sierpnia 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 98/13 jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 25 lat pozbawienia wolności;

na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec skazanego łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył:

- okres tymczasowego aresztowania od dnia 27 września 2012r. do dnia 13 stycznia 2015r.,

- okres wykonywania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 98/13 od dnia 13 stycznia 2015r. do dnia 7 maja 2015r.;

na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego A. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. G.:

- kwotę 60.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku sprawie o sygn. akt II K 98/13,

- kwotę 60.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 2a wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku sprawie o sygn. akt II K 98/13;

zwolnił oskarżonego w całości z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońcy oskarżonego i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

Obrońca oskarżonego adw. K. K. zaskarżył pkt I wyroku zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art.7 kpk poprzez dokonanie dowolnej i wewnętrznie sprzecznej oceny charakteru związku przedmiotowo-podmiotowego między zbiegającymi się czynami i w konsekwencji błędne uznanie, iż związek ten z jednej strony nie jest „aż tak ścisły” aby uzasadniał wymierzenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji, z drugiej zaś strony przyjęcie, iż jest ten związek „stosunkowo ścisły” (str. 17 uzasadnienia);

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku tj. art.4 kpk i art.6 kpk w zw. z art.170 § 1 pkt 2 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy A. G. zgłoszonego na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2015r. o dopuszczenie dowodu z akt osobowych na okoliczność uzyskania pełnych danych osobowopoznawczych albowiem opinia o skazanym sporządzona przez zastępcę dyrektora Aresztu Śledczego w S. miała charakter lakoniczny, nie zawierała wszystkich niezbędnych informacji o skazanym, w tym informacji o wyrażonej przez niego chęci uczestniczenia w leczeniu odwykowym, jak również informacji o zdarzeniu podczas, którego skazany ratował współosadzonego albo uzyskania informacji o tym zdarzeniu, a ustalenia w zakresie zachowania skazanego w trakcie izolacji trwającej ponad 3 lata mają istotny wpływ na kształtowanie wymiaru kary łącznej, w tym prognozy kryminologicznej oraz poprzez nienależyte uzasadnienie postanowienia w zakresie oddalenia przedmiotowego wniosku;

3. niewspółmierność kary łącznej pozbawienia wolności w wyniku nie uwzględnienia w dostateczny sposób wszystkich okoliczności popełnienia czynu, ścisłego związku przedmiotowego i podmiotowego zachodzącego między czynami pozostającymi w zbiegu, nadto okoliczności łagodzących i sytuacji oskarżonego.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie kary łącznej przy uwzględnieniu zasady pełnej absorpcji kar jednostkowych pozbawienia wolności i wymierzenie A. G. kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności, względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego adw. A. Z. zaskarżył wyrok w pkt. I zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na pominięciu okoliczności przemawiających za zastosowaniem zasady pełnej absorpcji, a mianowicie tego, że skazany:

- przyznał się do winy,
- złożył wyczerpujące wyjaśnienia, które pozwoliły na poczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych znajdujących swoje odzwierciedlenie w treści orzeczenia,
- podczas jego pobytu w jednostce penitencjarnej pojawiły się pierwsze oznaki oddziaływania na niego procesu resocjalizacji - do tej pory był 11 razy nagradzany, w grupie osadzonych funkcjonuje bezkonfliktowo, nie deklaruje udziału w podkulturze więziennej, a w stosunku do przełożonych zachowuje się regulaminowo, ponadto nie przejawia skłonności do dominacji, postaw roszczeniowych i manipulacyjnych, a także w sposób należyty dba o porządek w miejscu zakwaterowania.
- nie był wcześniej karany,

- w toku postępowania wyraził żal i przeprosił za swoje zachowanie,

a nadto tego, że o ile przy jednostkowych karach. Sąd Okręgowy zastosował te łagodniejszego rodzaju, o tyle w dalszej kolejności otrzymał taką samą karę łączną, jaka byłaby wobec skazanego orzeczona bez złagodzenia tych kar.

Mając na uwadze powyższe wniósł o zmianę przez Sąd II instancji orzeczenia Sądu a quo w zaskarżonym zakresie i połączenie orzeczonych przez Sąd Okręgowy w Słupsku w sprawie o sygn. akt II K 98/13 pkt kar przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zaskarżył wyrok w części dotyczącej wymierzonej oskarżonemu kary zarzucając mu:

1. rażąco niewspółmiernie łagodność środka karnego w postaci orzeczonego od oskarżonego A. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. G. zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości: 60.000,-zł. w związku z pozbawieniem życia jego żony oraz 60.000,-zł. w związku z usiłowaniem pozbawienia życia M. G. oraz z powstałymi u niego obrażeniami, podczas gdy wysoka społeczna szkodliwość czynu oskarżonego, utrata najbliższej osoby, trauma, ból i doznana krzywda a także zmieniony standard życia pokrzywdzonego, przede wszystkim trudności w zaakceptowaniu istniejącego stanu rzeczy, cierpienia psychiczne oraz trudności w podjęciu przez niego pracy zawodowej, przemawiają za większym wymiarem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w łącznej kwocie 250.000,-zł. (w związku z zabójstwem żony - 100.000,-zł., w związku z usiłowaniem pozbawienia życia pokrzywdzonego M. G. - 150.000,-zł.), a orzeczony środek karny w tak niskiej wysokości nie spełnia swej funkcji kompensacyjnej oraz funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, a także nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, iż w przedmiotowej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek w związku z którym Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności może w oparciu o art.77 § 2 kk wyznaczyć surowsze ograniczenia do skorzystania przez oskarżonego A. G. z warunkowego zwolnienia niż przewidziane w art.78 kk, podczas gdy jego postawa, właściwości i warunki osobiste w tym stopień demoralizacji sprawcy, okoliczności popełnienia przestępstwa w szczególności brutalny, bezwzględny sposób działania oraz zachowanie po jego popełnieniu, zachowanie w jednostce penitencjarnej w jakiej przebywał w związku ze stosowaniem wobec niego tymczasowego aresztowania (co najmniej trzykrotnie karany dyscyplinarnie), a nadto względy o charakterze szczególnie- i ogólnoprewencyjnym, w szczególności zadośćuczynienie poczuciu sprawiedliwości oraz potrzeba kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają przekonanie, iż odbycie przewidzianego ustawą limitu kary, nie będzie wystarczające dla zmiany dotychczasowej postawy życiowej wymienionego.

Na wypadek, gdyby Sąd nie uwzględnił zarzutu opisanego w pkt 1.) wyrokowi temu zarzucił:

3. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów postępowania, tj.: art.170 § 1 pkt 2 kpk w zw. z art.193 § 1 kpk poprzez oddalenie wniosków dowodowych pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego o dopuszczenie dowodów z opinii biegłych: psychologa, biegłego otolaryngologa oraz biegłego chirurga i uznanie, że okoliczności, które miały być udowodnione za ich pośrednictwem zostały wykazane innymi dowodami, w szczególności w postaci uzyskanej dokumentacji lekarskiej - podczas gdy stwierdzenie tych okoliczności wymagało wiedzy specjalnej, gdyż ich celem było ustalenie wpływu zdarzenia z dnia 27 września 2012r. na psychikę oraz stan zdrowia pokrzywdzonego, określenie zakresu trwałych uszkodzeń czynności narządów ciała wywołanych u oskarżyciela posiłkowego, w szczególności związanych z całkowitą utratą przez pokrzywdzonego zmysłu powonienia oraz wywołaniem odmy jamy płucnej, a okoliczności te nie wynikają z uzyskanej dokumentacji lekarskiej.

Wniósł o:

1.) zmianę pkt. III wyroku i orzeczenie od oskarżonego A. G. na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. G.:

- kwoty 100.000,- zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w następstwie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie o sygn. akt II K 98/13,

- kwoty 150.000,-zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w następstwie przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 2a wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku w sprawie o sygn. akt II K 98/13.

2.) ograniczenie możliwości skorzystania przez oskarżonego A. G. z prawa do warunkowego przedterminowego zwolnienia, które może nastąpić dopiero po odbyciu przez niego kary 20 lat pozbawienia wolności.

Na wypadek, gdyby Sąd nie uwzględnił zarzutu wynikającego z pkt 1.) wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkie apelacje wywiedzione w powyższej sprawie są niezasadne i jako takie nie zasługują na uwzględnienie.

Nie mają racji obrońcy oskarżonego twierdząc, że orzeczona wobec A. G. kara łączna pozbawienia wolności jest rażąco surowa. Nie doszło w szczególności do obrazy art.7 kpk i dokonania – co podnosi jeden z obrońców - wewnętrznie sprzecznej oceny charakteru związku przedmiotowo – podmiotowego między zbiegającymi się czynami. Określenia bowiem „stosunkowo ścisły” i „nie aż tak bardzo ścisły” nie wykluczają się wzajemnie, zwłaszcza w realiach rozpoznawanej sprawy. Sąd Okręgowy bowiem na str.17 uzasadnienia wyroku w sposób wyczerpujący i jasny przedstawił swoje stanowisko co do rodzaju tego związku w kontekście orzeczonej kary łącznej. „Stosunkową ścisłość” słusznie Sąd I instancji upatruje w czasie popełnienia przestępstw, takim samym modus operandi, tożsamości dobra atakowanego czynem i zamiarze sprawcy. Związek ten nie jest jednak „aż tak bardzo ścisły” z uwagi na działanie na szkodę różnych pokrzywdzonych, odmienne motywy działania sprawcy. Są to zatem odmienne okoliczności jakie miał na względzie Sąd Okręgowy określając przy orzekaniu kary łącznej związek podmiotowo – przedmiotowy między czynami, nie może więc być mowy o wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku w tym zakresie. Okoliczności wskazane przez skarżącego znalazły więc odzwierciedlenie w zaskarżonym orzeczeniu; Sąd I instancji bowiem dostrzegł je i nadał im właściwy charakter i znaczenie. Nie sposób uznać aby za dokonanie zbrodni zabójstwa i dwóch usiłowań zabójstwa, nawet gdy miało to miejsce w krótkich odstępach czasu zasadnym było zastosowanie zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej. Podkreślenia wymaga, że w realiach rozpoznawanej sprawy Sąd I instancji mógł orzec karę łączną 15 lat pozbawienia wolności lub 25 lat pozbawienia wolności. Stąd rozważania skarżącego dotyczące stosowania zasady kumulacji przy orzekaniu kary łącznej nie mogą mieć odniesienia do kary łącznej orzeczonej w powyższej sprawie. Skoro bowiem – jak wyżej wskazano – nie było podstaw do orzeczenia jej w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności, trafnie Sąd Okręgowy orzekł karę 25 lat pozbawienia wolności jako karę łączną. Rację ma skarżący twierdząc, że przy wymierzaniu kary łącznej nie bierze się pod uwagę okoliczności mających wpływ na ocenę stopnia zawinienia czy też społecznej szkodliwości czynów. Wbrew jednak twierdzeniom apelującego, dostrzega to również Sąd Okręgowy wskazując na okoliczności jakie miał na uwadze orzekając w przedmiocie kary łącznej (str.16-18 uzasadnienia wyroku). Miał również na względzie, że oskarżony A. G. jest sprawcą młodocianym. Wychowawczy jednak cel kary jako jedna z dyrektyw wymiaru kar wobec sprawcy młodocianego nie może być utożsamiana z jego łagodnością. Zdaniem Sądu Apelacyjnego fakt, że oskarżony w młodym wieku dopuścił się tak groźnych przestępstw świadczy o jego głębokiej demoralizacji. Zgodnie natomiast z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego odnoszącym się do przestępców młodocianych czynnikiem wiodącym przy orzekaniu kary są warunki i właściwości osobiste a ustalenie, że sprawca wykazuje wysoki stopień demoralizacji może wskazywać - nie rezygnując z wychowawczej roli kary - na konieczność długotrwałego oddziaływania na niego w toku wykonywania kary pozbawienia wolności. „Z faktu, iż sprawca jest młodociany nie wynika obowiązek jego łagodnego traktowania. Na eksponowanie tej okoliczności mogą liczyć tylko młodociani nie zdemoralizowani. W stosunku do młodocianych sprawców groźnych przestępstw, których stopień demoralizacji jest znaczny, zgodnie z dyrektywą art.51 kk (obecnie art.54 § 1 kk) i art.50 kk (obecnie art.53 kk) należy orzekać kary surowe, pozwalające na prowadzenie długotrwałego procesu wdrażania do przestrzegania porządku prawnego, pozwalające na doprowadzenie procesu wychowania sprawcy do pozytywnego rezultatu” (orzeczenie składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17.07.1985r. w sprawie

V KRN 284/85, OSNPG 1986/10/53). Okoliczności uzasadniającej orzeczenie wobec oskarżonego A. G. kary łącznej 15 lat pozbawienia wolności nie może również stanowić jego (...). Oskarżony bowiem miał świadomość działania dopalaczy na swój organizm, (...); nie był to bowiem pierwszy kontakt oskarżonego z narkotykami, w szczególności tzw. dopalaczami.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego, tj. wzruszenia zaskarżonego orzeczenia nie może spowodować zarzut oddalenia wniosku dowodowego dotyczącego akt osobowych oskarżonego A. G.. Podkreślenia bowiem wymaga, że Sąd Okręgowy nie ocenił negatywnie zachowania oskarżonego w jednostce penitencjarnej wskazując jednak słusznie, że poprawne zachowanie osadzonego w jednostce penitencjarnej jest jego obowiązkiem, którego realizacji nie należy przypisywać nadmiernej wagi. Wobec powyższego, wprawdzie lakoniczne lecz jednak wystarczające uzasadnienie postanowienia o oddaleniu wskazanego wyżej wniosku dowodowego nie może skutkować uznaniem tego za mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania.

Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że A. G. nie jest osobą zdemoralizowaną za trafną uznając przeciwną ocenę Sądu Okręgowego, że jest on sprawcą głęboko zdemoralizowanym. Uprzednia niekaralność oskarżonego nie może stanowić istotnej okoliczności łagodzącej biorąc pod uwagę fakt, że w dacie czynu dopiero od 9 miesięcy podlegał odpowiedzialności karnej na zasadach ogólnych, określonych w przepisie art.10 § 1 kk. Skarżący pomija aspekty zachowania oskarżonego świadczące o jego demoralizacji a dostrzeżone przez Sąd I instancji (str.18-19 uzasadnienia wyroku). Sąd Okręgowy dostrzegł również wskazane przez skarżącego okoliczności, takie jak: przyznanie się do popełnienia zarzucanych mu czynów, wyrażony żal, przeproszenie pokrzywdzonego, pozytywne opinie o oskarżonym jako (...) i osadzonym w jednostce penitencjarnej i przydał im należyłą wagę. Nie jest tak jak twierdzi skarżący, że oskarżony przed popełnieniem przypisanych mu zbrodni był osobą spokojną, wchodzącą jedynie w klótnie typowe dla relacji dziecko – rodzice. Oskarżony A. G. bowiem sprawiał poważne kłopoty wychowawcze skutkujące nawet dwukrotnie interwencją Policji, zabierał najbliższym pieniądze oraz inne ruchomości. Za absurdalne – w ocenie Sądu Apelacyjnego – uznać należy stanowisko skarżącego, że winę za powstałą tragedię ponosi ktokolwiek inny poza oskarżonym, w szczególności jego rodzice i instytucje, które – jak twierdzi apelujący – biernie przyglądały się jego problemom. (...)

Argumentów zasługujących na uwzględnienie nie przedstawił również drugi z obrońców oskarżonego. Kwestia przyznania się do winy przez A. G., jego opinia z zakładu karnego, uprzednia niekaralność oraz wyrażony żal i przeproszenie za swoje zachowanie było już przedmiotem rozważań w niniejszym uzasadnieniu. Brak jest zatem podstaw do ponownego przytaczania w tym miejscu rozważań Sądu II instancji. Skutku oczekiwanego przez skarżącego w realiach rozpoznawanej sprawy nie może również przynieść skorzystanie przez oskarżonego z prawa do złożenia wyjaśnień. Podobnie jak obarczanie rodziców oskarżonego współodpowiedzialnością za jego przestępcze zachowania. Twierdzeniu skarżącego, że oskarżony nie mógł przewidzieć skutków zażywania tzw. dopalaczy przeczą nie tylko (...) ale wyjaśnienia samego oskarżonego, który opisywał swoje zachowania po zażyciu dopalaczy. (...). Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może przynieść odwoływanie się do wieku w jakim będzie oskarżony kiedy opuści zakład karny po odbyciu całej orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności, czy też czasu, kiedy dotrze do zatarcia skazania. Orzeczona kara jest bowiem tylko i wyłącznie konsekwencją działania oskarżonego. Argumentem przemawiającym za obniżeniem orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności nie jest również konieczność wykonania przez oskarżonego obowiązku uiszczenia odszkodowania i zadośćuczynienia. Oskarżony jest osobą młodą, mającą możliwość podjęcia pracy w zakładzie karnym. We wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd II instancji odniósł się do kwestii młodości oskarżonego i jej wpływu na orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności. Brak jest podstaw do ponownego odnoszenia się do tego zagadnienia. Podobnie jak do kwestii zasady, jaką zastosował Sąd Okręgowy wymierzając oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności nie wymierzając jej za zasadzie absorpcji. Argumentu za obniżeniem orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności nie może stanowić podnoszona przez skarżącego okoliczność negatywnego wpływu jaki na oskarżonego może wywierać perspektywa odbywania wieloletniej kary pozbawienia wolności. Ponownie podkreślenia wymaga, że jest to tylko i wyłącznie konsekwencja jego przestępczych zachowań, którą – jak człowiek choć młody, (...) – oskarżony winien przewidzieć.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskały również argumenty podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że orzeczony wobec oskarżonego środek karny w postaci zadośćuczynienia w łącznej kwocie 120.000,-zł. uznać należy za rażąco niewspółmiernie łagodny. Skarżący nie wskazał na jakąkolwiek okoliczność, która winna mieć wpływ na wymiar orzeczonego zadośćuczynienia a której nie dostrzegłby Sąd Okręgowy. Wszystkie okoliczności (utrata osoby najbliższej, związanej silnymi więzami emocjonalnymi, wspólne planowanie przyszłości, aktualny stan zdrowia pokrzywdzonego M. G., skutki działania oskarżonego w sferze zdrowia somatycznego M. G., borykanie się z problemami dnia codziennego, trudności w kontynuowaniu pracy zawodowej, działanie oskarżonego w miejscu zamieszkania pokrzywdzonego) zostały uwzględnione przy określaniu wysokości zadośćuczynienia. Sąd Okręgowy słusznie również nie wziął pod uwagę sytuacji majątkowej oskarżonego i jego możliwości zarobkowych. Nie sposób podzielić stanowiska skarżącego, że orzeczenie w tym zakresie nie zostało „w zasadzie” uzasadnione. Sąd Okręgowy dokonał bowiem tego na str.21-26 części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia. Brak jest również podstaw do podzielenia zarzutu skarżącego co do mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania poprzez oddalenie wniosku dowodowego oskarżyciela posiłkowego. Trafnie bowiem wskazał Sąd Okręgowy, że okoliczności wskazane w tezie dowodowej zostały udowodnione w inny sposób (k.1945 akt sprawy) a z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, że zostały wzięte pod uwagę przez sąd orzekający.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również postulat zastosowania w powyższej sprawie przepisu art.77 § 2 kk. Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu surową ale sprawiedliwą karę pozbawienia wolności, której wymiar pozwala na ubieganie się przez oskarżonego o warunkowe przedterminowe zwolnienia dopiero po 15 latach. Podkreślenia wymaga, że po tym okresie oskarżony będzie mógł ubiegać się o zastosowanie tej instytucji a decyzja sądu będzie uzależniona od postępów jego resocjalizacji. Za całkowicie dowolne uznać należy, że na chwilę obecną można dokonać negatywnej oceny postępów resocjalizacyjnych A. G.. Wskazując na negatywne zachowania oskarżonego w czasie odbywanej już kary pozbawienia wolności skarżący zupełnie pomija zachowania o charakterze pozytywnym, co stanowi niewłaściwą bo jednostronną ocenę zachowania oskarżonego w jednostce penitencjarnej. Skarżący nie wykazał a Sąd Apelacyjny nie dostrzega w realiach rozpoznawanej sprawy podstaw do zastosowania art.77 § 2 kk. Za całkowicie dowolne uznać należy twierdzenie skarżącego, że istnieje duże prawdopodobieństwo tego, że po odzyskaniu wolności oskarżony „powróci do swoich dotychczasowych nawyków”. Aprobate Sąd Apelacyjny zyskała argumentacja przedstawiona w tym zakresie przez Sąd Okręgowy (str.20-21 uzasadnienia wyroku). Nie widząc potrzeby jej powtarzania Sąd II instancji odwołuje się do niej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie nie stwierdzając zaistnienia okoliczności o jakich mowa w art.439 kpk i art.440 kpk.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na mocy przepisów art.626 § 1 kpk i art.636 § 1 kpk i inne.

I tak w oparciu o przepis art.627 kpk zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego poniesione przez niego wydatki związane z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru zgodnie z przedstawionym spisem kosztów pomijając jednak podatek VAT, gdyż zgodnie z treścią § 2 ust.3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu koszty są powiększane o stawkę podatku VAT jedynie w wypadku działania pełnomocnika z urzędu, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca.

W oparciu o przepis art.13 ust.2 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżycielowi posiłkowemu opłatę za postępowanie odwoławcze oraz obciążył go wydatkami tego postępowania w części związanej z jego udziałem w tym postępowaniu.

Mając na uwadze aktualne możliwości zarobkowe oskarżonego oraz wymiar zarówno orzeczonej kary łącznej jak i pozostałej mu jeszcze do odbycia, Sąd Apelacyjny zwolnił go od opłaty za postępowanie odwoławcze którymi obciążył Skarb państwa, obciążając go jednak wydatkami tego postępowania w części związanej z jego udziałem w tym postępowaniu.